

במדינה

(המשך מעמוד 38)

הבילבדי והחוקי של העם הפלסטיני. הקר הילה הפלסטינית-האמריקאית מאשרת את תמיכתה במאבק העם הפלסטיני להגשמת זכויותיו הלאומיות, וביכללן זכותו לשיבה למולדתו הלאומית, להגדרה עצמית לאור מית, לעצמאות לאומית ולריבונות לאומית בפלסטין.

הדברים דומים מאד ללשון תוכנית-בייל"ט שמור המקורית.

אורחים

ימולדת למלכה

יום הולדתה של מלכת תאילנד סיריקיט, נחגג כגב תל-אביב עי-ידי נתיניה השוהים בארץ.

עוברי-אורח ברחוב גורדון בתל-אביב, הופתעו בערב יום השני השבוע, למראה הגיגה יוצאת-דופן, שהיתה על טהרת מלוכסני-העניינים. היתה זו פשוט מסיבת יום-הולדת ל" מלכת תאילנד, סיריקיט. בעלייה-בית, ה" מלוכסנים, הפגינו הכנסת-אורחים נדי" בה, הזמינו את קהל הסקרנים להצטרף אליהם ולהתכבד במאכלים התאילנדים המיוחדים, שהכינו לכבוד המאורע.

פרחים וויסקי. היו אלה נתינים תאילנדים הגיגים יחד בקומנה אחת בר חוב גורדון בתל-אביב, ועובדים במלון דיפלומט הקרוב (העולם הזה 2187). מדי שנה הם חוגגים בתאילנד את יום הולדתה של מלכתם האהובה, ברוב פאר והדר, וכך ביום הולדתו של המלך. זו להם השנה הראשונה, שבה הם חוגגים הרחק מהבית, בישראל.

התאילנדים ותמונות המזכבה Long live the Queen

לצורך המאורע קיבלו חופשה מיוחדת מהנהלת המלון, וכולם התכנסו לחגיגה. הזמנו אף מנהלי המלון וחבריהם לצוות העובדים. רשם-קול השמיע מוסיקה תאי-לנדית עממית, והחוגגים יצאו בריקודים מוחרתים. בדיוק בשעה שמונה בערב, הושלך הס לריג, כל החוגגים אחוז בנרות וברכו את הברכה המסורתית הנאמרת מדי שנה באירוע זה: Long live the Queen.

אחר-כך המשיכו בשירי הודיה ל" מלכה המלכה ולפומיפון המלך, ש" שרות העליות נחה. ע"ה"ם, ה" לחגיגה והביאו עימם זרי-פרחים ווי"ט שבלעדיו, כמובן, אי-אפשר. עניין מיה עוררה העוגה המלכותית, בצורת כתר, שחוכנה על-ידי אחד התאילנדים העובד כטבח במלון.

בתופעה, והכריזו כי הריקוד הבא יוקדש רק לזוגות מערבים - אמריקאי וישראלית, או להיפך. "ואנחנו נבזוק אתכם!" איים התקלטיין.

נדחקתי במהירות ליד במת-הריקודים, השענתי רגל על רגל, הרמתי שערותי למעלה, כמו בסרטים ועיפפתי בעיני. זה עבד. צעיר גבוה מאד, עם חולצת-טריקו שעליה היה רשום באנגלית, "אני צבר", ניגש אלי והציע: "בואי נעבוד עליהם" בעברית. "שינוי ישראלים אבל מה זה חשוב!"

רקדנו. תוך כדי ריקוד הוא סיפר לי כי הוא בן 26, לומד שנראה רק כבן 17. אחר-כך גילה לי הבחור, אריה מילס שמו, כי זה עתה סיים את לימודי הפיסיקה באוניברסיטה, ועתה הוא בחופשה. הוא רוצה לעשות חיים. יש לי הברים במלון, והם הכניסו אותי לכאן. בעצם באתי כדי למצוא אמריקאית עשירה, אבל התחרטתי. התחלתי לחשוב על כל העניין, תראי, אם אמריקאית פוגש ישראלית, או להיפך, אז הישראלי או הישראלית יסעו לארצות-הברית, הוסיף הפטריט הצעיר, "וזה מעורר את הירידה מהארץ. לכן שינתי את דעתי, עכשיו אני מחפש אשה לערב".

"תעזוב אותי, ילד", גירשתי אותו, למרות שהוא דווקא היה חמוד. אחר-כך הצטערתי קצת. נשארתי לבד, וזה בכלל לא נעים. הרגשתי כאילו כל המבטים נועצים בי. כולם רקדו. רק אני עמדתי ביד בצד.

מצב זה דורש בחיפות את תרגיל מיספר 39: "מצאי לך ביוג". אמר הספר הקדוש, "לא חשוב אם הוא מוצא חן בעיניך, העיקר להיות IN. העיקר שיראו אותך רוקדת, ואז תבואנה הצעות נוספות!"

זומנתי את סוויט קורנדול, אחד המל-צרים התאילנדיים, העובדים במלון, לריקוד. מייד אחריו ניגש אלי צעיר נאה, צבי רימון, איש צבא-הקבע, ששאל אותי באנג-לית אם אני אמריקאית. השבתי שלא, כבר לא היה איכפת לי לרקוד עם ישראלי, העיקר להיות עם מישהו שאפשר לשוחח איתו. לרקוד איתו, לשבת קצת בצד ולשפוף את הלב.

תחת שאשפוף את הלב, שפך הוא את ליבו בפני, הוא בחופשה, כך סיפר לי. בא לכאן עם חבר, כדי למצוא בילוי לשבועיים, "הרפתקה" כפי שכינה זאת, אך הוא שינה את דעתו. האמריקאיות היו כולן יותר מבוגרות ממנו. בעצם לא איכפת לו למצוא אמריקאית עשירה, שתעניק לו אזרחות אמריקאית, אבל הוא מוכן גם להסתפק ברי.

אחריו בתור היה ארנון הרשקוביץ מ" חיפה, ביונס-מאן שמסובב הרבה באר-צות-הברית ובאירופה. הוא הגיע למקום כדי ליצור קשר עם כמה בחורות. שתברך נה אותו במסעותיו בארץ הודד סאם. הוא הפגין בכני את שריריו, עשה גוף, וציין: "בכלל לא רע כאן, אולי ייצאו מכאן כמה שידוכים, אני חושב שכדאי שהאמריקאיות האלה יתרבו קצת את הישראליים. אז ניפגש בחיפה. טוב?"

הצעה מקורית

קינח פגשתי את מרק ספיילנדנר, אמריקאי בן 32, שנראה כבן 15. הוא חזן בארצות-הברית. שם יש לו מעמד. לארץ אינו רוצה לעלות, כי מעמדו של חזן בארצות-הברית עולה פי כמה מונים על מעמדו בארץ. ערכתי לעצמי חשבון נפש מהיר. נניח שאתחנן איתו. גגור בארצות-הברית. יהיה לנו מעמד מכובד. הוא חזן, אבל מהצד השני אני אצטרך לחזור בתשובה. אני לא אהבתי שירי-חנות, הוא בטח יחזן לי באמבטיה. לא כדאי. לא הלך לי. מי שהצליח, דווקא, היה ציון ציפרס, צלם-המערכת, שנלווה אלי. בדיק לפני שעלדנו לעזוב, ניגש אלי בחור מזוקן בעל קרחת, ושאל אותי באנג-לית אם הוא רוצה לרקוד איתו.

"אתה משוגע?" נדהם הצלם התמים. ענה הבחור: "Why Man, my name is: Brenda Miller. I'm looking for Jonny the Killer!"

הפרתתי בין ציון וברנדה. את ברנדה שלחתי למעון הגל החדש, וציון ואני נמלטנו, כל עוד רחצנו בנו, מן המקום. "אין דבר", ניחמתי את עצמי. הקרב עוד לא אבוד. הם יגיעו גם בשנה הבאה, ואז אמצא אותך, המיליונר האבוד!"

עברים. מה שהטלוויזיה יכולה לעשות לבך אדם! את מצברוחי הציל מגש עמוס כוסות, שנפל מידיו של אחד המלצרים, לקול צחוקם של הנוכחים: "מזל-טוב, מזל-טוב!"

אני לא כל-כך מאמינה באמונות תפלות, אבל משהו אחר כן האמין. הבחנתי עוד קודם שאהרון ויימן, מהנדס-הבניין מתל-אביב, מביט בי. הוא ניצל את האווירה של פריקת-המתח עם שבירת-הכוסות וניגש אלי בצעד מהסס. "תגידי, את חברה של ריקי מדינגוף?" שאל.

"כן!" השבתי בשימחה, שכן, באמת יש לי חברה בשם ריקי. גירה ברחוב דיונגוף, אחרי שיחה קצרה גיליתי כי הוא מתכוון לריקי אחרת, אך דבר זה לא הפריע לנו לשקוע בשיחה ידידותית, שהופרעה כאשר הגיע חברו, זאביק מינץ.

זאביק ממועדון קצת אחרת התחיל להי-לחם עם חברו על חברתי, ואני, שבאתי לחפש של אמריקאית ולא ישראלי, ניצלתי את ההודמנות ששניהם נכנסו לוויכוח רציני על בעיית הרווקים בישראל ופרשתי. בתואנה שאני הולכת לשרותים, כשחזרתי היו השניים עסוקים כבר בשיחה עם עלמה אחרת.

בדיקת שריר עשיתי לארנון הרשקוביץ, איש העסקים החיפאי, שבא למיפגש הרווקים כדי למצוא לו בת-לווייה לסעותו באמריקה. ארנון היה דווקא בעד המיפגש: "אולי הם יתרבו קצת אותנו", אמר.

האווירה במקום כבר היתה מחושמלת. עשרות זוגות מערבים פיוזו על רחבת הריקודים, ישבו ליד השולחנות, עמדו ושוחחו. באותה הפינות צדה עיני זוג שהתנשק בלהט, כשהם מפנים מעת לעת את מבטיהם אלי. ניגשתי אליהם.

"תגידי לי, את לא עיתונאית, במיקרה?" שאל הישראלי. "למה אתה שואל?" חזרתי. "תראי", אמר בקול פסקני, "ראיתי את הצלם ההוא מצלם את האמריקאית שאיתי, היא נשואה, ולא רוצה שהתמונה שלה תתפרסם בעיתון!"

עובתי בכעס. ישראלים עליך, בן-אדם! פניתי לדוכן המשקאות כדי להטביע יגוני כוס, והנה הבחנתי בצעיר ממושקף כמצב טוב. מכיסו השמאלי הציץ מכשיר-קשר. הוא נראה לי אירופאי. על ידו השמאלית, הבחנתי, לא היתה טבעת-נישואין. "הוא בטח רופא", חשבתי לעצמי וניגשתי אליו. הסתבר כי צדקתי. זה היה אילן זמיר, עולה חדש מרוסיה, בן 35, שגר בדירת-פאר בצפון תל-אביב, וכמובן איננו נשוי. שיגעון.

אך לא, לא, לא. תחת להגידי לי כמה אני מקסימה, איזה עניינים יפות יש לי, ולהזמין אותי לשתיה, התחיל הבחור להרצות בפני על מועדון רווקים בשם טאנדו שהוא מנהלו. המועדון, כך הבטיח לי, הוא אכסלוסיבי. רק אנשים מיוחדים, תרבותיים, עשירים ויפים מגיעים לשם. יש ועדת-קבלה. זה ברמת-גן, ואני נראית לו מתאימה. למזלי ניגשה אליו באתו רגע חברתי, שחרחרת קסנטנה, ומשכה אותו משם בר כושנות. שוב נשארתי לבד. הסתובבתי והסתובבתי, תי, כדי למצוא לי ולוא אמריקאי אחד לרפואה. אך האמריקאים כאילו נעלמו מתחת לפני האדמה. ראיתי רק אמריק-איות וישראלים. נראה שמארגני הערב הבחינו גם הם

(המשך מעמוד 41) המציאה יוקתי לתוכה מתנשפת ומתנשמת. השטח היה פנוי. מולי עמדו שני האמרי-קאים, כולם שלי. הושטתי בזרועות את ידי האחת, ולחצתי על כפתור המעלית. שגורם לה לעלות ללא הפסקה בלי פתיחת הדלת. האמריקאים קצת הופתעו כשראו כי המעלית אינה נעצרת בקומה שלהם אלא ממשיכה למעלה, יורדת ושוב עולה. חייכתי אליהם, כשידי עדיין דבוקה אל הכפתור. בידי השנייה שלפתי סיגריה מהתיק, ושאלתי באנגלית מתקתקת: "אולי יש לכם אש?"

מיד נשלפו שני מציתים מהכיסים אל עבר הסיגריה. כיצד ביצעתי את השלב הבא לא אגלה. זה סוד מיקצועי. אבל התוצאה היתה שתוך דקות מעטות ישבנו, אני והאמריקאים, בחדרם שבקומה התשיעית. הם היו מאד נחמדים. ברני ויניק, עורך-דין בן 39, ובוב מרקס, מרצה באוניברסיטה בן 36, שניהם רווקים מאוהיו.

"אתם מחפשים ישראליות לחתונה?" פתחתי בהחלטיות, כפי ששמעתי את מתחרותי שואלות. "לא!" ענו לי מייד. הסתבר לי כי שניהם היו בעבר נשואים והתגרשו. בוב הסביר לי כי הוא מרצה בחוג מיוחד

בדיקת שריר

במדיעיה-חברה על, כיצד להישאר רווק מאושר, מבלי להיזקק לבן-זוג בחיים. הוא אף שלף מכיסו, להמחשה, גור-יעותן, שבו חתה פירסומת לקורסים מאותו הסוג. הניתנים חינם אין כסף ברחבי ארצות-הברית. "המטרה שלנו היא להראות איך אפשר להיות חיים נהדרים, להשתחרר, למצוא אתגרים בחיים ולהישאר רווק נצחי", הכריז הממור בפני.

"מה פיתאום להתחנן?" עזר לו חברו, "את חושבת שבמשך שבועיים אפשר למצוא כאן מישהי? ואם אמצא, את חושבת שי-אבזבז כסף, כדי לנסוע הלוך ושוב מישראל לארצות-הברית, רק כדי להכיר מישהי מה אני, משוגע? להיפך! באנו להכיר את הרווקים הישראליים, ולברוק אם אפשר לפתוח מועדון דומה גם בארץ!"

התחלתי משם בבושת-פנים. כבר לא התמחתי לאמריקאי הגניגני, שירד איתי במעלית, פרי זוגנו, בן 31, מהנדס מניו-יורק, שסיפר לי כי רק הגיע לארץ וכבר מצא כי החיים כאן נהדרים. "האנשים נהדרים, הבחורות מקסימות, השרות נהדר, הגוף מקסים!" הספקתי לראות את נעלי הפלסטורמה הענקיות שלו, ולחשב כי בלי עדיהן יגיע בדיוק עד לקורקבני.

שלישיית עלי-כותרת

חזתי למאקפיקה הקודמת. נכנסתי בעוז אל הדיסקוסק. מצאתי שם מכרים מפורסמים - שלישיית הרווקים, שהת-ראיינו בעלי כוחות - פדור שליטר, דויק (דודר), דאדאל וגלי עשרוני, שסיפרו לי כי הזמנו על-ידי מארגנת-הנשף, עם עוד כשלושים חברים ממועדון קצת אחרת, כדי לאזן את מיספר הגברים במקום. לצערי לא הלך לי עם השלושה. הם היו עסוקים פול סיים ג'וב עם עשרות צעירות חניניות, שהקיפו אותם מכל הי